

DIANA PÎSLARU

DYANA PÎSLARU

PICTEAZĂ-MĂ
ÎN CULORI
INDIENE

Volumul 1

STYLISHED
Timișoara, 2019

Capitolul 1

— Atât pentru astăzi! am rostit, chinuindu-mă să-mi prind părul într-un coc lejer.

M-am întors spre elevii ce stăteau în mijlocul sălii, încercând să-și regleze ritmurile accelerate ale respirației. Două ore de curs se scurseseră mai repede decât mi-aș fi închipuit, însă oboseala resimțită în urma antrenamentului făcea să pară a fi un timp mult mai îndelungat. Se pregăteau intens pentru un concurs interstatal, ce avea loc în mai puțin de două săptămâni. Nu voiam să-i descurajez, dar nu îi vedeam pregătiți pentru asta. Dansul lor continua să pară stângaci, mișcările de break dance păreau a fi prea forțate, ceea ce dădea întregii coregrafii o notă de amatorism.

— Sunteți hotărâți să participați la concurs? am întrebat, dintr-o dată, așezându-mă pe podeaua lucioasă, în mijlocul lor.

Nick și Samantha m-au privit nedumeriți, întrebarea mea părând să le confirme părerea mea în legătură cu asta. Mi s-au alăturat, strângându-și picioarele sub ei.

— Bineînțeles, Evelyn! îmi răspunse Nick, în cele din urmă. Spuneai că ai încredere în noi, iar acum te îndoiești de șansele noastre?

— Nu te-am întrebat de încrederea mea, Nick! l-am repezit, ridicându-mi privirea serioasă spre el. Întrebarea mea a fost dacă voi sunteți hotărâți să faceți asta!

O liniște stânjenitoare să lăsă în sală, elevii mei aruncându-și priviri pline de subînțeles unul altuia. Încă așteptam răspunsul lor, și nu pentru că eu nu aveam încredere în ei și voiam să-i împiedic să participe, ci pentru că încrederea în sine era ceea ce le lipsea și asta îi împiedica să facă o treabă bună pe scenă. După cele câteva clipe de liniște, Angie se apropie de mine și dădu din cap, aprobator, ca răspuns la întrebarea mea.

— Atunci ce se întâmplă cu voi? Dansul vostru e din ce în ce mai stângaci, dragilor. V-am întrebat de concurs, pentru că în loc de ambiționare, a devenit un impediment. Tocmai teama de a greși vă face s-o dați în bară. Ce dacă nu sunteți la fel de buni ca cei din trupele profesioniste? Ce dacă veți câștiga sau nu ceva? Ceea ce contează cu adevărat este că vreți să vă impuneți prin ceea ce faceți, că vreți să vă distrați alături de familia minunată pe care v-ați creat-o!

M-am ridicat, sub privirea lor nedumerite, și m-am îndreptat spre oglinda ce acoperea întregul perete sudic. Discursurile încurajatoare nu erau tocmai atu-ul meu, însă de când devenisem coregraf am învățat că trebuie să-mi încurajez elevii cât mai mult, iar pentru asta aveam nevoie să aleg cu grijă fiecare cuvânt.

— Dansul este o artă, în orice formă a ei, iar voi sunteți artiștii. Artiștii n-au nevoie să concureze, pentru a se afirma. Artistul vrea doar să transmită un mesaj prin ceea ce creează. Voi creați o adevărată artă vie, în mișcare, și figurile voastre crispate și mișcările nesigure nu transmit nimic. Pe lângă dansul și coregrafia, în sine, voi trebuie să arătați ceea ce faceți cu adevărat aici și ce înseamnă dansul pentru voi. Este o pasiune, nu-i așa? Un stil de viață. Asta vreau să arătați pe scenă, că trăiți liber, că vă exprimați liber prin arta dansului, nu că vreți să câștigați un concurs neînsemnat.

Privirile nedumerite se transformară într-unele admirative. Chiar mă uimeau și pe mine discursurile încurajatoare de care nu mă credeam capabilă. Ba chiar nu mă credeam capabilă să vorbesc în fața unei mulțimi, dar, dată fiind cariera mea, eram nevoită s-o fac mai des decât mi-aș fi dorit eu. Și iată-mă aici, în fața unei mulțimi de copii, care așteptau să le redau încrederea în ei, încurcându-mă în propriile cuvinte. Ceea ce le spuneam lor avea o mai puternică însemnătate în mintea mea, dar nu știam cât de mult din aceasta era transmisă prin cuvinte.

— Evelyn are dreptate, băieți! îmi întrerupe Nick gândurile. N-am făcut decât să ne gândim la competiție. Vă aduceți aminte ce ne-a spus, înainte de a începe să lucrăm cu ea? continuă el, întorcându-și privirea spre mine.

Am clătinat din cap, zâmbind, în timp ce mă chinuiam să-mi amintesc propriile cuvinte.

— Fiți voi înșivă și distrați-vă! Munca fără plăcere nu îți aduce nicicând satisfacție, am rostit eu, aproape cu exactitate ceea ce le spusese în prima zi.

— Crezi că mai putem rămâne aici, pentru încă o oră? mă întrebă Samantha, rânjind copilăros. Știi că ai alte cursuri, dar am putea repeta singuri.

Am aprobat, printr-o mișcare a capului, apoi m-am îndreptat spre băncile așezate de-a lungului peretelui opus al sălii, pentru a-mi lua bagajele.

— Mike, vreau ca mișcările de pop&lock să fie cât mai accentuate; să se vadă clar blocarea, înainte de următoarea mișcare. Te apleci, ridici cotul pentru lock, vreau să pot observa smucirea

brațului în timpul execuției, i-am explicat, exemplificând cu propriile mele mâini. Mai multă energie la foot work și back flips, Kim și Roger. Alternați viteza mișcărilor la sol, așa cum v-am spus, iar voi, fetelor, lucrați cât mai mult la sincron.

Le-am adresat un zâmbet încurajator, apoi m-am îndreptat spre ușa care era deja deschisă, din spatele ei făcându-și apariția extrem de enervantul meu manager, Richard. Am pufnit imperceptibil și m-am strecurat pe lângă el, înainte de a începe să facă acele comentarii specifice lui, de față cu ceilalți. N-am putut să nu observ pliantul din mâna lui, pliant pe care-l dezlipise de la intrarea în clădire. M-am întors nervoasă spre el, smulgându-i bucata de hârtie din mână.

— Sper să-mi spui că ai încheiat cursurile pe ziua de astăzi, Evelyn. Ești așteptată la studio peste două ore, pentru o înregistrare. Ai face bine să fii acolo, altfel casa de discuri va reconsidera decizia de a lucra cu tine, rosti el, făcând abstracție de evidenta mea supărare vis-à-vis de pliant.

— Richard, treaba ta e să mă reprezinți în fața caselor de discuri, nu să te ții după fundul meu la fiecare pas și să încerci să-mi controlezi viața! I-am repezit, oprindu-mă, pentru a căuta sticla de apă din geantă. Cât despre asta, am rostit printre dinți, ridicând foaia la nivelul feței sale. Era lipită pe ușă cu un scop!

A început să râdă zgomotos, sunetul acela de voce răgușită, cu semne clare ale bătrâneții care puneă tot mai mult amprenta asupra lui, făcând ca starea mea de iritare să se amplifice. Se credea atotștiutor și, indiferent de respectul pe care îmi impuneam să-l arăt oamenilor din jurul meu, simpla lui prezență mă făcea să uit de bunele maniere și să-i răspund în același mod grosolan în care el mă provoca.

— Pentru binele carierei tale, Evelyn, ar fi cazul să renunți la nonsensul ăsta. Tu ești cântăreață, nu profesoară de dans. Iar dansurile astea indiene? pufni, smulgând pliantul din mâna mea. Nu știu ce speri să obții prin participarea la acest concurs, dar tu crezi că ar permite unui străin să-și creeze o carieră de succes în casa lor? Chiar crezi că ai putea colabora cu ei, în detrimetrul propriilor dansatori și coregrafi? Axează-te pe ceea ce este sigur și de durată aici, în propria ta țară!

Mi-am recuperat pliantul, fără să-i mai adresez un cuvânt. Nu pentru că nu aveam o replică, ci pentru că fiecare dintre ele era extrem vulgară și aproape că mă simțeam stânjenită doar listându-le în minte. Am îndesat hârtia într-un buzunar al genții, alături de sticla de apă, apoi am pus-o pe umăr, inspirând adânc.

— Nu uita că tu lucrezi pentru mine, Richard, și nu invers! am rostit, amenințându-l cu degetul arătător. Cât despre dansurile mele, este strict problema mea. Voi continua cu asta, fie că-ți place, fie că nu! Și, cine știe, poate că voi merge în India, iar de data aceasta nu vei mai avea nicio șansă să mă oprești! Acum mă scuizi, dar întârzii la cursul de dans indian, am încheiat, pufnind, și i-am întors spatele, nu înainte de a-i adresa un zâmbet zeflemitor.

Nu era nicio surpriză pentru nimeni faptul că adoram tot ceea ce ținea de industria cinematografică bollywoodiană. Singura amintire a mamei mele, care încă era vie în mintea mea, era reprezentată de serile târzii în care plângeam împreună la poveștile de dragoste puse pe marele ecran actorii indieni. De la o vârstă fragedă am fost fascinată de cultura lor, de obiceiurile și de relațiile profunde care îi uneau. Am devenit vedetă, după moartea părinților mei. Izolarea și tristețea de atunci m-au ajutat să compun. Când am decis să ies din casă, în cele din urmă, după o lungă perioadă, în care prietenii mei s-au făcut dispăruți, am hotărât să împărtășesc durerea din muzica mea cu oamenii dintr-o cafea vestită de pe Fifth Avenue. De acolo și până la a fi descoperită de o importantă casă de discuri din Los Angeles a fost doar un pas. Dar principala mea pasiune era dansul, pasiune pe care mi-o exercitam în această școală. Dorința puternică de a ajunge la Bollywood era întreținută de o promisiune făcută de o copilă neștiutoare și naivă mamei sale.

— *Într-o zi, voi ajunge să joc eu în filmele pe care le iubești atât de mult! i-am spus mamei, învârtindu-mă prin casă, acoperită de perdeaua roșie, proaspăt spălată, menită să țină locul unui saree purtat de actrițele care o făceau să plângă.*

S-a apropiat de mine, adresându-mi cel mai dulce zâmbet pe care-l deținea, și-mi luă perdeaua de pe umeri, sărutându-mă pe frunte.

— *Sunt sigură că așa vei face, micuța mea! Și mami va fi mândră de tine, indiferent de situație!*

Ceea ce mă durea cel mai mult era că ea nu mai era aici, să-mi confirme că era atât de mândră de mine pe cât se aștepta să fie. Un tragic accident de mașină mi-a răpit ambii părinți când aveam doar 19 ani. Puteam spune că eram, dintr-o dată, singură pe lume. Am rupt legătura chiar și cu prietena care-mi fusese alături încă din copilărie, m-am desprins de toată agitația din jurul meu și am ales să trăiesc o viață singuratică, închisă în apartamentul meu

întunecat, doar cu versurile încărcate de suferință. Cinci ani mai târziu, însă, viața mea lua o întorsătură drastică. Susțineam primul meu concert pe Madison Square Garden, după o fabuloasă lansare la radio.

Carierea mea înflorea și, oricât uram să recunosc asta, durerea pierderii părinților era ceea ce mă propulsase în top. Promisiunea făcută mamei în copilărie mi-a apărut în minte, ca un reproș proiectat de subconștientul meu. Simțeam că singurul mod în care aveam să-mi fac mama mândră era să-mi îndeplinesc promisiunea. Bollywood a devenit țelul meu, oricât de îndepărtat ar fi fost. Primul pas a fost să aduc cultura indiană în State. Cursul deschis acum în școala la care predam era încercarea mea de a mă apropia de obiectivul pe care îl aveam în vizor.

Pliantul pe care Richard îl privea cu atât reticență era despre un concurs de dans organizat în LA, care avea ca invitat special în juriu unul dintre cei mai buni coregrafi ai Bollywoodului. Elevii mei erau nespuse de încântați, mai ales după toate orele de muncă și coregrafiile complicate pe care le-au învățat. Era momentul să îi las să se afirme, iar eu, odată cu ei. Nu mă așteptam să primesc ceva în urma aceluia concurs, în afară de respectul pe care îl doream pentru școala mea. Cât despre dorința mea de a merge în India, cu pași mărunți aveam să ajung și acolo.

O astfel de oportunitate mi-a scăpat printre degete, în urmă cu un an. Mi s-a oferit un contract de toată frumusețea, în inima Mumbaiului, la cea mai bună școală de dans din întreaga țară, după o întâlnire neașteptată cu un renumit coregraf indian. Atunci, cel pe care nu mă limitam la un singur gen de dans, ci le practicam pe toate, de la street dance, la tango, salsa, dansuri populare din Europa, până la dansuri indiene. Coregraful, Ranveer Khan, a fost impresionat de ușurința cu care practicam acele tipuri de dans și mă voia ca profesoară la școala respectivă. Atunci, Richard a fost cel care m-a oprit. Pe motiv că aveam un contract exclusiv cu casa de discuri pentru care lucra, nu puteam pleca. Cel puțin ultimii doi ani n-am putut face nimic în privința asta. În curând, însă, contractul se apropia de data limită și eram liberă.

M-am desprins de multitudinea de gânduri ce mă bântuiau, imediat ce am ajuns în fața ușii spre sala de dans. Am inspirat adânc, încercând să adopt o mină cât mai veselă și dezinvoltă, apoi am apăsat pe clanță. Zgomotul ușii mari ce se deschidea în fața mea, făcu ca zumzetul vesel din încăperea să înceteze. Am privit spre fetele îmbrăcate în costume specifice Indiei, formate

din cămăși mulate, tăiate în dreptul șoldurilor, pe ambele părți, și tradiționalii pantaloni dhoti – pantaloni largi, strânși la nivelul gleznelor.

La vederea mea, s-au ridicat și m-au întâmpinat nerăbdătoare, zgomotul brățăriilor de la gleznelor lor umplând sala, la fiecare pas.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, dragii mei! m-am scuzat eu, privindu-mi vinovată ceasul de la încheietură. Concursul are loc weekend-ul acesta, deci trecem la treabă? Încă mai avem multe de pus la punct. Sunt prezenți toți băieții? am întrebat, ridicându-mă pe vârfuri, pentru a privi pe deasupra fetelor care se strânseseră în jurul meu.

Imediat ce am primit aprobarea, am trecut la treabă, fără să lungim conversația. Am dat drumul muzicii, mărind volumul, și le-am făcut semn să înceapă. Erau obișnuiți ca, de fiecare dată când porneam muzica, să mă alătur lor. Melodiile alerte și săltărețe pe care le foloseam te făceau să vrei să te miști, indiferent de locul în care te aflai. Acum, însă, nu eram în dispoziția de a dansa. M-am mulțumit doar să îi privesc. Era mai mult decât mulțumire, dat fiind progresul pe care îl făcuseră.

Ceea ce îmi plăcea cel mai mult la dansul indian era sincronul perfect în care se mișcau. Era ca un dans în oglindă, fiecare individ executând ireproșabil fiecare mișcare, în același ritm, în aceeași milisecundă cu toți cei din jurul lui. Spre surprinderea mea, elevii mei ajunseseră la această performanță, de asemenea. Mișcările feminine și pline de senzualitate ale fetelor erau perfect completate de cele hotărâte ale băieților. Chiar și pentru cineva care nu aprecia astfel de dansuri, ar fi fost o încântare să-i privească, completându-se atât de delicat.

Atenția mi-a fost din nou distrasă de telefonul care începu să sune insistent în buzunarul exterior al genții mele. Am redus volumul muzicii, făcându-le celorlalți semn să continue, și mi-am căutat telefonul, fără să-i scap din ochi. Mi-am mutat privirea doar pentru a vedea numele apelantului, atunci când am scos telefonul.

— Ce vrei, Tyler? am întrebat, direct, ducând nervoasă telefonul la ureche.

Dacă exista vreo persoană pe care speram să nu o mai aud sau să o văd, nici măcar pentru o clipă, aceea era Tyler. Bunul simț mă făcea să continui să-i răspund la telefon, chiar dacă niciodată nu reușea să-mi ofere un bun motiv pentru care apela numărul meu.

— După ce am trecut printr-o viață comună, în care am împărțit totul, merit măcar puțin entuziasm, atunci când îmi răspunzi la telefon, mă întărătă el, pe un ton batjocoritor.

— O viață comună, în care eu am împărțit totul cu tine, în timp ce tu te asigurai că împarți cu colega mea, nu-i așa? l-am repezit, în șoaptă. Dacă ai un motiv întemeiat pentru care m-ai sunat, atunci răspunde-mi la întrebare, dacă nu, încetează să mă mai suni!

— Au trecut mai bine de șase luni de la divorț, Evelyn. Ți-am repetat același lucru, de fiecare dată când te-am sunat. Nu vreau decât reconsideri decizia și să mă lași să explic!

Furia punea stăpânire pe mine, cu fiecare cuvânt pe care-l rostea. M-am ridicat, cu privirea ațintită asupra elevilor mei, și m-am îndreptat spre ușă, cu pași mari și apăsați. Uram să-mi expun problemele personale în fața celorlalți, ceea ce era lipsit de sens, având în vedere că presa se ocupa de expunerea lor, poate cu mult înainte ca eu să am cunoștință de ele. Imediat ce m-am văzut în liniștea holului pustiu, luminat de candelabrele ce atârnav de tavan, la câțiva metri distanță unul de celălalt, am dus din nou telefonul la ureche.

— N-ai de gând să încetezi cu asta? Nu am ce decizie să reconsider și sunt sigură că și tu ai aceeași părere. N-ai stat nicio clipă pe gânduri, atunci când ți-am cerut divorțul.

— Am făcut-o pentru că...

— Nu mă interesează motivele tale închipuite, Tyler! Știi de ce ai făcut-o? Pentru că Ashley îți acaparase întreaga atenție, erai topit după ea și te bucurai de faptul că nu mai erai nevoit să te ascunzi de mine. Și presupun că tocmai acesta e lucrul care s-a schimbat acum. Ashley nu mai reprezintă un așa mare interes, nu? Sau tu ești cel lipsit de farmec? Bărbat mai lipsit de scrupule, misogin și prefăcut decât tine nu cred că mai există, Tyler, și vreau să înțelegi că, oricâte telefoane mi-ai da, noi doi nu vom mai exista niciodată!

Am rostit fiecare cuvânt cu respirația întreruptă, apoi am închis telefonul înainte de a primi un răspuns. Pe zi ce trecea, mă convingea tot mai mult de ipocrizia lui și de prostia din mintea mea, atunci când am acceptat să-mi unesc destinul cu al lui.

Știam că printre bărbații prefăcuți și manipulatori existau și unii care meritau osteneala și eram sigură că Tyler era unul dintre aceia. Un bărbat arătos, sensibil și tandru, care-mi era alături

la fiecare pas și mă spijinea în tot ceea ce făceam. Doi ani am fost căsătoriți și credeam că nu aș fi putut întâlni un bărbat mai bun decât el. Totul a fost perfect, până când am descoperit aventura pe care o avea cu una dintre colegele mele. Ashley era una dintre coregrafele pe care le angajasem atunci când am preluat școala de dans. Cel mai frustrant era că cel care o recomandase fusese chiar Tyler, care își găsea sălaș în patul ei dinainte să mă întâlnească pe mine. Același Tyler al cărui nume îl purtam și pe care-l consideram soțul ideal, îmi recomandase amanta lui pentru angajare. Probabil că voia s-o aibă cât mai aproape, și cum altfel m-ar fi putut scăpa de suspiciuni, dacă nu făcându-mă să cred că puteam avea încredere atât în el, cât și în femeia ușoară pe care o dorea? Toată căsnicia noastră fusese o minciună grosolană, el nu fusese niciodată al meu. Fusesem doar o unealtă în planul lor de a-și construi cariere în lumea mondenă.

Un lucru bun, însă, tot se întâmplase. Căsnicia mea ratată m-a făcut să realizez că nu exista un bărbat care să merite osteneala. Oricât de serios, afectuos și implicat ar fi, nu e decât o mască menită să păcălească naivele ca mine. Nu aveam nevoie de un bărbat, și trebuia să îi mulțumesc lui Tyler pentru că-mi arătase asta.

Viața oricărei femei ar fi cu mult mai bună, dacă ar înceta să-și pună speranțele și visele în mâinile unui mascul profitor și manipulator. Trăim într-o eră în care femeile sunt capabile să aibă singure grijă de ele, dar noi tot alegem să ne încredințăm viitorul acestor ființe josnice. Nevoia de afecțiune e un punct slab, unul de care eram tot mai hotărâtă să scap în cel mai scurt timp. Cert era că nimic și nimeni nu avea să mă facă să mă mai apropiu de vreun bărbat. Nimic nu avea să mă mai facă să am încredere în acele măști înșelătoare pe care le afișau, în speranța că vor prinde în plasă o pradă pe cinste.

Am băgat telefonul în buzunar, oftând adânc, apoi m-am întors în sală, încercând să-mi reiau zâmbetul pe care-l aveam pe buze înainte.

— Ați terminat? am întrebat, intrând în grabă.

Am pornit din nou muzica, alegând o melodie mai veselă, și m-am apropiat de ei, zâmbind.

— Sunt foarte mândră de felul în care executați coregrafia, fără nicio greșeală! Vom continua să ne antrenăm și în zilele următoare, dar oricum sunt sigură că veți străluci pe scena aceea. Acum, pentru restul orei, freestyle!

Mi-am deschis mâinile, în semn de invitație, determinându-i să pornească un dans nebun, fiecare în propriul său stil unic. M-am alăturat lor, sperând ca asta să îmi alunge furia care mă încerca cu câteva minute în urmă. Dacă nici dansul nu m-ar fi putut relaxa, atunci nimic n-o mai putea face. Dar aveam dreptate. Cele câteva minute petrecute printre dansatorii mei zburdalnici și veseli și-au spus cuvântul. Buna dispoziție revenise, făcându-mă să uit de Tyler și Richard și tot ceea ce mă tensiona în viața de zi cu zi.

Pe lângă dansurile pe care le executau, atunci când se aflau în sală, petreceau cel puțin o oră, întinși pe podeaua lucioasă, vorbind despre diferite lucruri de interes comun. De la relații amoroase, câteva dintre ele chiar între membrii trupei, la probleme de familie și pasiuni comune. Discuția de astăzi era despre motivul pentru care se aflau la acest curs. De la pasiunea lor pentru dansul indian, au ajuns la idoli din industria bollywoodiană. I-am ascultat în liniște, în timp ce se certau în legătură cu actorii preferați și statutul fiecăruia. Principala dispută era Sidharth Teja versus Arjun Johar. Cei doi erau cei mai importanți din industria respectivă, amândoi concurând pentru titlu de Actor al secolului. Majoritatea voturilor mergeau către Arjun, din câte înțelegeam eu. Am început să râd, lăsându-mi privirea în jos, și mi-am clătinat capul, atrăgându-le brusc atenția.

— Este evident că Sidharth este favoritul, dragilor! S-a remarcat în industria cinematografică încă de la începutul anilor '90, în timp ce Arjun a apărut în atenția noastră de cât timp? Aproximativ zece ani! am intervenit eu, apărându-mi favoritul.

— Evelyn! mă strigă Anya, întorcându-se spre mine, cu o privire cârcotașă. Tu nu ne-ai vorbit niciodată despre asta. De ce dans indian?

Am privit-o pentru câteva clipe, puțin încurcată de întrebarea ei, apoi m-am apropiat, sub privirile lor insistente și vizibil curioase.

— Obişnuiam să urmăresc filme indiene cu mama mea, atunci când eram doar un copil! am început eu, cu o voce joasă. Eu eram genul de spectator care dansa prin toată casa, acoperită de perdelele sau cearceafurile mamei, de fiecare dată când începea o melodie. Întotdeauna m-a atras cultura lor, atât de diferită de a noastră și am vrut s-o cunosc mai bine, iar dansul este o parte importantă din acea cultură.

O tăcere profundă se așternu, toți ochii fiind încă ațintiți asupra mea. Fiind cunoscută în lumea mondenă, viața mea nu mai era un secret pentru nimeni. Toți știau că-mi pierdusem părinții, iar asta făcea ca declarația mea să pară una lacrimogenă. Mi-am dres vocea, făcându-i să își coboare privirile rușinate.

— Și spui că Sidharth e cel mai bun actor? chicoti Anya, într-o încercare de a trece peste momentul stânjenitor. Dar el e dintre cei deja apuși. Coral întreba mai devreme despre cei tineri. Deci, tu care crezi că e cel mai sexy?

Mi-am dus mâna la ceafă, râzând. Mi-am fixat privirea spre un punct invizibil din podea, listând mintal toate numele cunoscute mie. Fiecare dintre ei avea ceva ce-l făcea plăcut, cel puțin în ochii mei.

— Dacă ar fi să aleg unul singur dintre toți cei care-mi plac, ăla ar fi.... Charan Singh, am rostit eu, după o pauză dramatică.

Capitolul 2

Mi-am ridicat genunchiul la nivelul pieptului, atingându-mi brățara din jurul gleznei, cu vârful degetelor acoperite de henna, făcând micuții clopoței să răsune în liniștea ce se așternu în sală. Reprezentația elevilor mei se încheiase, dar din nu știu ce motiv, organizatorii le-au cerut să se întoarcă pe scenă, cu o altă coregrafie, însoțiți și de mine. Nu înțelegeam care era motivul, din moment ce eu eram doar coregraful, în situația respectivă. Ne-am conformat însă, și, imediat ce m-am pregătit, am pășit pe scenă, în lumina reflectoarelor. Ai zice că eram deja obișnuită, însă de fiecare dată când pășeam pe o scenă, un puternic gol în stomac mă încerca, iar membrele păreau că mi se transformă în jelu. Având în vedere și faptul că nu înțelegeam de ce eram chemată acolo, simțeam că toate privirile critice erau îndreptate asupra mea, ceea ce îmi creea o nervozitate sâcâitoare.

Imediat ce ritmul lent al melodiei alese a început să răsune în difuzoare, am pornit dansul. De data aceasta alesesem una dintre cele mai lente melodii clasice, una care îmi permitea să pun în scenă mișcări ale dansului tradițional indian. Pe cele alerte obișnuiam să le adaptez stilului nonconformist, introducând și elemente de hip hop, latino, sau orice altceva mi se părea potrivit respectivului ritm. Era ceea ce prezentaseră copiii mai devreme. Primul meu gând, atunci când au fost rechemăți pe scenă, a fost acela că tocmai adaptarea dansului i-a pus în dificultate, motiv pentru care am hotărât să prezentăm, de data aceasta, un număr compus strict din mișcări specifice lor. Emoțiile, însă, păreau a fi un impediment în calea unei reprezentații perfecte. Mimica era o parte importantă a acesteia, iar orice strop de tensiune și emoție m-ar fi făcut să par doar crispată.

În treacăt, orbită de lumina reflectoarelor ațintite asupra noastră, mi-am aruncat privirea spre juriul din fața noastră. Invitatul special era nimeni altul decât Ranveer Khan, coregraful cu care intrasem în contact în urmă cu un an. Un gând puțin narcisist mi-a trecut prin minte, și anume că eu eram cea pe care voia s-o vadă pe scenă, ceea ce mă făcea mai mândră decât credeam.

Am executat dansul, până la final, urmând întocmai gesturile lente și încărcate de senzualitate ale dansatoarelor indiene, simțindu-mă absorbită cu totul în veșmântul colorat care se învârtea ușor, odată cu fiecare mișcare a mea.